

ชื่อเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์ดุลพินิจคำสั่งทางวินัยของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม

การทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)

ชื่อผู้แต่ง วรากร หวานแก้ว

ปี พ.ศ. 2549

บทคัดย่อ

การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษนั้นเป็นขั้นตอนในการดำเนินการตามกฎหมาย ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติสิทธิการอุทธรณ์ไว้ตามกลไกของของกฎหมายสำหรับผู้ถูกลงโทษตามกฎหมายต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรมอันเป็นมาตรการป้องกันและตรวจสอบความถูกต้องอีกระดับหนึ่ง เพื่อให้การพิจารณาลงโทษเป็นไปตามข้อเท็จจริงและบัญญัติของกฎหมายว่าได้กระทำความผิดจริง ทำให้การทำงานมีการตรวจสอบซึ่งกันและกัน โดยไม่มีองค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจผูกขาดที่จะส่งผลให้การลงโทษเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นไปตามครรลองในระบอบประชาธิปไตย ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งทางวินัยของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในมาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ไม่ถูกต้องตามหลักนิติธรรมในระบอบประชาธิปไตย เหตุเพราะการบัญญัติกฎหมายในมาตราดังกล่าวนั้น ทำให้ขอบเขตอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ในเรื่องการทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 บัญญัติไว้ให้กระทำการตามวัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญในนามขององค์กรอิสระมีอำนาจตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ ตั้งแต่ฝ่ายนิติบัญญัติ, ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการเลยทีเดียว อาจกล่าวได้ว่าองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญเป็นอำนาจหน้าที่ตามหลักการแบ่งแยกอำนาจเป็นพื้นฐานที่สำคัญของหลักนิติรัฐ โดยหลักการแล้วเป็นการควบคุม ตรวจสอบและยับยั้งซึ่งกันและกันได้ แต่ไม่ได้แบ่งแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด หากแต่มีการถ่วงดุล (Check and Balance ) เพื่อให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนได้รับความคุ้มครอง ด้วยเหตุนี้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการปฏิบัติงานไปตามวัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญ หากแต่การบัญญัติกฎหมายในมาตรา 96 ตามพระราชบัญญัตินี้กฎหมายบัญญัติให้การอุทธรณ์ดุลพินิจพิจารณาวินิจฉัยคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเป็นการอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ตามบทบัญญัติในมาตรา 126 ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน มีผลให้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. สิ้นสุดลง โดยเป็นอำนาจการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนโดยผลของกฎหมายทันที การบัญญัติกฎหมายของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในมาตรา 96 ไม่ถูกต้องตามหลักนิติธรรมอย่างชัดเจน สมควรดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเสียใหม่ เหตุเพราะการดำเนินงานของคณะกรรมการป.ป.ช. เป็นองค์กรอิสระ ทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบองค์กรอื่นๆ หากเมื่อมติของคณะกรรมการป.ป.ช. ชี้มูลความผิด และการกำหนดโทษตามมาตรฐานความผิดต่อผู้ถูกกล่าวหาเรียบร้อยแล้ว เป็นการปฏิบัติงานไปตามวัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญแล้ว ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจคำสั่งลงโทษดังกล่าว ตามขั้นตอนของกฎหมาย แต่กฎหมายกลับบัญญัติให้องค์การของผู้ถูกลงโทษเป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งเป็นองค์กรควบคุม ตรวจสอบภายในหน่วยงานของตนเอง ทำให้การทำงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กลับไปสู่ระบบเดิมที่ไม่สามารถดำเนินการต่อผู้กระทำความผิดได้อย่างเด็ดขาดเสร็จสิ้นกระบวนการ จึงเห็นสมควร

แก้ไขกฎหมายในบทบัญญัติดังกล่าวเสียใหม่ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการก่อตั้ง คณะกรรมการป.ป.ช. ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้มีอำนาจตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐได้ทำงานอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ จึงควรดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติ ในมาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้ถูกต้องตามหลักนิติธรรม อันจะเป็นกลไกสำคัญในการบังคับใช้กฎหมาย และจะทำให้กระบวนการ ยุติธรรมเป็นสถาบันหลัก ของสังคมที่สามารถ เกื้อหนุนการพัฒนาอื่นๆ อันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนที่ทุกคนในสังคมสามารถอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้า